

[Justitsministeren.]

kritik, og en sådan kritik er også fremsat, af en ordning, hvorefter der i landsretterne for længere tidsrum beskæftiges dommere, der ikke har modtaget udnævnelse som landsdommere. Oprettelsen af de foreslåede nye stillinger vil medføre, at antallet af konstituerede dommere vil blive nedsat tilsvarende, og da de konstituerede dommere, som har hjemsted udenfor København og Viborg, oppebærer udstationeringsgodtgørelse, vil ordningen medføre ikke uvæsentlige besparelser for statskassen.

Idet jeg iøvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, anbefaler jeg det til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ingeborg Hansen: Det parti, jeg repræsenterer, kan give tilslutning til det foreliggende lovforslag om udvidelse af antallet af fastansatte dommere i landsretterne.

Det er ganske rigtigt, at det af hensyn til domstolenes uafhængighed er bedst at have så mange fastansatte dommere som muligt, og ved dette lovforslag skabes et betydeligt bedre forhold imellem antallet af fastansatte og konstituerede. Det må naturligvis bero på et skøn, om man havde kunnet gå endnu videre, og et sådant skøn kan drages efter det ene eller det andet hensyn. Vi er i hvert fald tilfredse med den foreslåede ordning, men vi ville ikke have været uvillige, hvis det havde drejet sig om fast ansættelse af endnu flere. Som forholdene er, vil vi imidlertid anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Elmquist: Vort parti deler de betragtninger, som den højtærede minister har lagt til grund for det foreliggende lovforslag, idet vi samtidig mener, at det er af stor betydning i det omfang, der er brug for afdelinger i landsretterne, at det da også såvidt muligt bliver fastansatte dommere, der fungerer i disse afdelinger. Det betyder naturligvis rent sagligt et plus for retterne, og jeg glæder mig over, at den foreslåede ordning formentlig også vil hjælpe med til at formindske den pukkel af verserende sager, der eksisterer den dag i dag.

Det er, ikke mindst for befolkningen, af stor betydning, at de sager, der kommer til behandling i landsretterne, kan få en hurtig afgørelse, og dette var netop en forudsætning for den nye retsplejelov, vi i sin tid fik, en forudsætning, som det på grund af forholdene har været vanskeligt at opfylde. Jeg håber, at det foreliggende lovforslag,

som i alle henseender er så stærkt sagligt underbygget og motiveret, kan bidrage til, at denne forudsætning opfyldes.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Malchau: Når man ser på den store stigning, der har været i antallet af sager ved landsretterne, og på de mange ubehandlede sager der, og når det oven i købet er således, at det er dyrere at have konstituerede dommere, finder vort parti, at lovforslaget om udvidelse af antallet af dommere ved landsretterne er fuldtud berettiget og forsvarligt, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Anna Westergaard: Fra 1939 til 1951 er antallet af både borgerlige sager og straffesager ved landsretterne omtrent fordoblet, og det er helt naturligt, at antallet af dommere stiger nogenlunde tilsvarende. Der er her et område, hvor det i særlig grad gælder, at hvad der skal til, det skal til. Det er også uholdbart at opretholde en ordning med en række dommere, der i årevis beklæder retten kun som konstituerede. At dømme efter den forhandling, der har fundet sted om denne sag i det andet høje ting, er forholdene trods alt iøvrigt ikke uden lyspunkter, idet bl. a. den højtærede justitsminister ved forhandlingen der kunne udtrykke en vis tillid til, at vi i alt fald foreløbig ikke vil behøve at gå til en yderligere udvidelse af antallet af faste dommere ved landsretterne. Forsåvidt angår dette høje ting, synes der iøvrigt ikke på dette punkt at ville vise sig vanskeligheder.

Jeg anbefaler lovforslaget på min gruppes vegne.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den velvillige modtagelse, dette lovforslag har fået her i tinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Den sidste sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.